Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 836. Gregorii Pap. IV. Annus 15. Lvdovici 23. Theophili 7. Impp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

Visual Library

IESV CHRISTI
Annus 836.

GREGORII PAP. IV. Annus 15. LVDOVICI 23. THEOPHILI 7. IMPP.

I. LOTHARIVS NOVAT ARMA ADVERSVS ECCLESIÆ ROMANÆ POPVLVM.

ANNI, qui ſequitur octingenteſimi trigeſimiſexti, Indictione decimaquarta notatur ingreſſus, quo Lotharius Italiæ Rex in Gregorium Papam infenſus Romanam Eccleſiam haud leuiter perturbauit, pro qua Ludouicus Imperator laborare non deſtitit. Res geſta ab eiuſdem temporis ſcriptore aulico Ludouici ita deſcribitur: *Nuntiatum eſt Imperatori, quod Lotharius conditiones ſacramentorum dudum promiſſas irrumperet, maximeq; Eccleſiam S. Petri, quam tam auus eius Pipinus, quam pater eius Carolus, necnon ipſe in tui etiam ſuſceperat, homines eius crudeliſſimâ clade vexarent. Quæ res animum illius, Ludouici Imp. ſcilicet, miſſorum adeò exaſperauit, vt quodammodò extraordinariè (vt videbatur) Miſſos dirigeret: nullum penè ad tantum iter conficiendum ſpatium tribuens; miſit Legatos ad Lotharium, commonens ne talia fieri permitteret, monens vt memor eſſet, quia quando ei Regnum Italiæ donauit, etiam curam ſanctæ Romanæ Eccleſiæ ſimul commiſit; & quā ab vniuerſarijs defendendā ſuſceperat, nequaquam à ſuis diripi permitteret: commonens etiam ſacramentorum nuper ab eo ſibi promiſſorum, ne fortè obliuiſcens atq; paruipendens ea, diuinitatem offenderet: quod ſibi impunè non futurum, non ignoraret; ſimul etiam iubens parare ſibi ſtipendiarias annonas, ſtatiuasq; congruas per omne iter, quod Romam tranſmittit. Dicebat enim ſe Limina beatorum Apoſtolorū viſere velle. Quod ne fieret, irruptio Normannorum in Friſiam impediuit. Ad quorum inſolentiam comprimendam pergens, miſit Miſſos ad Lotharium, Fulconem ſcilicet Abbatem & Richardum Comitem, necnon Adrebaldum Abbatem, quorum Fulco & Richardus reſponſum ſibi à Lothario referrent, Adrebaldus porrò Romam pergeret, Gregorium Papam de neceſſarijs conſulturus, & voluntatem Imperatoris, ceteraq; ſibi iniuncta perlaturus.*

LVDOVICVS IMP. SOLICITVS PRO CONSERVANDIS IVRIBVS ROM. ECCLESIÆ.

II. *Sed Lotharius de his conuentus, necnon de rebus quarumdam Eccleſiarum ablatis, quæ in Italia ſunt, quibuſdam annuit; quædam ſe non poſſe ſeruare, reſpondit.* hæc Legati retulerunt Ludouico, cum fugatis Normannis, eſt reuerſus. De miſſo autem Legato Romam, iſta idem auctor ſubdit: *At verò Adrebaldus Romam, vt iuſſum ſibi fuerat, peruenit: dominum Gregorium Papam ægrotantem reperit, & maximè fluxu ſanguinis, qui licet ſenſim, continuè tamē ex naribus deſluebat. Sed tantā alacritate & gaudio ad verba Imperatoris & compellationes eius recreatus eſt, vt profiteretur penè ſe incommoditatis propriæ oblitum. Itaq; admiſſum ad ſe opulentiſſimè curauit apud ſe conſiſtentem, & ditiſſimè munerauit recedentem, mittens cum eo duos Epiſcopos Petrum Centumcellenſis vrbis, & Georgium Regionarium Romanæ Vrbis, ſimul Epiſcopum.*

Lotharius prout audiuit memoratorum Epiſcoporum ad dominum Imperatorem aduentum, miſit Leonem, qui tunc apud illum magni loci habebatur, Bononiam, qui magno intentato terrore, vltrà progredi Epiſcopos prohibuit. Adrebaldus tamen epiſtolam imperatori deſtinatam ab eis occultè ſuſcepit, & cuidam ſuorum ſub obtentu mendici, quouſq; Alpes tranſiret, ferendā commiſit, ac poſt Imperatori porrexit. hactenus de rebus Eccleſiæ Romanæ anni huius.

III. DEVS PVGNAT PRO LVDOVICO DVM IPSE TVETVR ROM. ECCLESIAM.

Sed mirandum illud accidit, vt Ludouicum Imperatorem pro Eccleſia Romana ſolicitū, plura & inexpectata conſecuta fuerint bona: etenim Deus expetijt vltionem de aduerſarijs eius, quibus ipſe pepercerat, ſiquidem lues ingruēs, eos qui principes ſeditionis fuiſſe viſi eſſent extinxit, & Normannos graſſantes in Friſios abſq; vlla hominum cæde in fugam conuertit. Sed quomodò commotus fuit Imperatoris animus auditā morte aduerſariorum, ab eodem auctore ſic accipe: *Sed & Imperatoris animum quis miretur dignè, quantâ temperantiâ diuina gubernarit clementia. Etenim hoc ſuſcepto nuntio, nihil in ſe exultauit, nec mortis inimicorū inſultauit, ſed pugno pectore tacto, lachrymiſq; oculis oppletis, Deum illis propitium fieri cum ingenti gemitu precatus eſt. Hoc tempore Britonum impetus emotus eſt, ſed tam facilè conquieuit, quam Imperator in eum ſpem poſuit, cui veraciſ-ſimè dicitur: Sit teſtimonium tibi Domine, cum [illegible]* iſta ibi. Quibus perſpicuè eſt demonſtratum, propitium Deum pro Imperatoribus aduerſus hoſtes, cum ipſi ſunt ſoliciti pro defenſione Eccleſiæ iurium.

Quod rurſum ad Lotharium ſpectat (quantum colligere fas eſt ex rebus geſtis Sergij Papæ, huius Gregorij ſucceſſoris cum Ludouico eiuſdem Lotharij filio) eum dominandi libido mentem ipſius inuaſit. Etenim quâ aduerſus patrem ea de cauſa mouerat arma, vt eum Imperij poteſtate priuaret: cum ea ſpe penitus ſe fruſtratum eſſe vidiſſet, in matrem eadem ex cauſa furorem conuertit, in ipſam inquam, Romanam Eccleſiam, à qua fuerat coronatus. Moleſto quidem ferebat animo, ſe tituli nominatum Italiæ Regem, & nonniſi Longobardiæ, earum ſcilicet quas poſſederunt Longobardi regionum potiri dominio, ac proinde inuidere Romanæ Eccleſiæ, quæ liberalitate Regum Francorū prædeceſſorū ſuorum nobiliorem videretur partem Italiæ poſſidere. Quamobrem contra iuſiurandū eidem Romanæ Eccleſiæ, cum corona ornaretur ab ea, præſtitum: contraq; ipſius patris Ludouici, Caroli aui, proauique Pipini ſanctiones pro Romana Eccleſia ſanctiones, dominandi [illegible] Italiæ flagrans ipſe cupidine, quas audiſtis aduerſus Romanam Eccleſiam perturbationes excitare cœpit, vlterius progreſſurus, niſi fuiſſet à patre pio Imperatore compreſſus. Quieuit quoad idem Ludouicus ſuperſtes fuit, quo defuncto, per Filium ſuum idem prælium renouauit, quod Dei virtute citò compreſſum eſt, vt in Sergio, ſuo loco dicturi ſumus. Sed quot ipſe malis poſt hæc fuerit exagitatus, quot preſſus ærūnis æquè ſuis locis & ſignificantius apparebit; modò anni huius reliqua proſequamur. IV.

Hoc eodem anno, octauo Idus Februarij Indictione decimaquarta, celebrata reperitur Synodus Aquiſgranenſis ſub eodem Ludouico Imperatore; de qua illud primum admonendum eſt, in eius exordio, cum tempus deſcribitur eiuſdem celebrati Concilij errorem irrepſiſſe in numerum annorum, cum legatur celebratum anno Chriſti Redemptoris octingenteſimo trigeſimoquarto, cum nullo modo coaptari poſſit is annus cum Indictione decimaquarta: nec eſt quod in ipſius Indictionis numero mendum potius irrepſiſſe poſſit exiſtimari, quàm in notatos ibidem Chriſti annos; ſiquidem impoſſibile eſt eandem Synodum ad dictum annum trigeſimumquartum reduci poſſe, quo liquet, Ludouicum ipſum abſque Imperio ſub hoſtium poteſtate, redactum in ordinem, vitam duxiſſe priuatam, iam ſe abdicare coactum; cum & ea quæ in hac Synodo ſcripta habentur, demonſtrent, alia fuiſſe tranſacta tempora, & Ludouicum ipſum Imperio abſque metu rerum potiri. In numerum verò ita mendum irrepſiſſe mihi facilè perſuadeo, vt quod notatum haberetur anno Domini DCCCXXXVI. ſcriptor reddiderit XXXIIII. quinarij numeri notâ V. in duas diſſectâ, II. Sed & corrigendum eſt, quod ibidem ſcriptum habetur, eamdem Synodum habitam anno Ludouici vigeſimoquarto, nempe ſequenti, quo non decimaquarta, ſed decimaquinta Indictio ſcribenda fuiſſet. Vt etiam hoc anno ipſa Synodus potius celebrata dicatur, ſuffragatur auctor domeſticus Ludouici, qui res ab eo geſtas, quas præſens inſpexit, deſcribens, hoc ipſo anno (ſi temporum recta ratio habeatur) celebratum ponit Concilium Aquiſgranenſe frequenti collectio Epiſcoporum cœtu, de quo hæc ipſe ſummatim. V.

VI. *In ipſis etiam diebus, in quibus Purificatio beatiſſimæ ſemper Virginis Mariæ celebratur, conuentus quidem magnus ſed præcipuè Epiſcoporum Aquiſgrani conuenit, ac quo cum de [illegible] tibus Eccleſiæ neceſſarijs, tum præcipuè de his rebus quas [illegible] quas Pipinus & ſui multis Eccleſijs abſtulerant. [illegible] Imperialis auctoritatis, & communis conſilij [illegible] ordinatur quibus commoneretur Pipinus & ſui, [illegible] riculo res Eccleſiaſticas peruaſerint. Quare proſperum [illegible] exitum. Nam Pipinus monita pij patris, [illegible] libenter ſuſcipiens, omnia inuaſa etiam per [illegible] ſionem, obedienter reſtituit.* hæc ipſe. Subijcitur [illegible] Almoinum conſtitutio Pipini Regis pro [illegible]

S. Dionyſ-

S. Dionyſij, id expoſcente Hilduino eius Abbate, pro confirmatione villarum ei à Ludouico Imp. conceſſarū; ſed quæ reperitur data anno decimoſeptimo Imp. Ludouici, planè ad dictum Concilium minimè ſpectare cognoſcitur.

VII. Quod quidem admonitione (vt ipſi in eo præfantur Epiſcopi) eiuſdem Imperatoris collectum Concilium conſtat: monuit ipſe Epiſcopos, vt de tribus capitibus potiſſimùm agerent, nimirum de his quæ ad Epiſcopos pertinere noſcerentur, de vita & doctrina ipſorum. Itemque ſecundo loco de his, quæ ad alios inferioris ordinis Eccleſiaſticos viros, Abbates, rectoreſq; Eccleſiarū ſpectarent. Tertio verò loco ad ipſum Imperatorem eiuſq; filios atq; miniſtros rectè diſponēdos videri poſſent congrua eſſe. Quæ petita magna ex parte noſcuntur ex Concilio Pariſienſi anteà celebrato, de quo ſuo loco ſuperiùs actū eſt; quæ & in Capitularibus Regum Francorū inueniuntur eſſe deſcripta.

VIII. UNDE MALA IN REGNA PROVENIANT. Porrò in hoc Concilio itidem repetita habetur, & iterum inculcata cauſa, ex qua tot tantaq; mala prouenerint in Regnum Francorum, cum iſta videlicet tradunt: *Specialiter vnum obſtaculum ex multo tempore iam inoleuiſſe cognoſcimus: id eſt, quia principalis poteſtas, diuerſis occaſionibus interuenientibus, ſecùs quàm auctoritas diuina ſe habet, in cauſas Eccleſiaſticas proſiluerit; & ſacerdotes partim negligentiâ, partim ignorantiâ, partim cupiditate in ſecularibus negocijs & ſollicitudinibus, vltrà quàm debuerant, ſe occupauerint; & hac occaſione aliter quàm diuina auctoritas doceat, in vtraq; parte actum extitiſſe, dubium non eſt, &c.* & inferius, cum damna, quæ ex his prouenerint reuocaſſent in memoriam, & remedia ad ea penitus amouenda æquè adducunt in mediū, cum aiunt: *Proinde cum liqueat nos plurimum ac multifariè exorbitaſſe, atque à miniſterio noſtro non minimum exceſſiſſe: in hoc ſummoperè integritatem ſinceritatemq; eſſe concuſſam, quod filiorum veſtrorum defectus atq; improbitas, ſed & quorundam procerum peruerſitas atq; infidelitas manifeſtum à ſeculis factum extitiſſe cognoſcitur. Quæ omnia nullo modo integra & ad neceſſarium dignumq; finem perduci poſſe nobis videntur, niſi miſerante Domino, Imperiali poteſtate, paternâ hereditate, immò vigore ſinceriter reſtituto, honor ſanctæ Dei Eccleſiæ integerrimè reparetur, & Epiſcopalis auctoritas proprio, immò à Chriſto Domino ſibi commiſſo officio denuò ſolidetur.* Hæc pro remedio bene imperij diſponendi à Patribus ſunt inculcata, tunc Ludouico Imperatori & filijs Regna adminiſtrantibus profutura.

IX. LVGDVNENSE CONCILIVM. Sed & eodem quoq; anno apud Lugdunum alius conuentus eſt habitus Epiſcoporum, cui & idem Ludouicus cum filijs interfuit, excepto Lothario, qui eſt impeditus eâ quâ hoc anno laborauit infirmitate, ita flagellis à Deo correptus, cum inconceſſa tentaſſet. Porrò in hoc Concilio agitata eſt cauſa Eccleſiarū Lugdunenſis ac Viennenſis paſtoribus tunc carentium, cùm Agobardus Lugdunenſis Antiſtes contra Imperatorem conſpiraſſet, ſimul & Bernardus Epiſcopus Viennenſis conſcius criminis facti eſſent extorres; verum Agobardus vocatus reddere rationem, non venit; ſed qui adfuit Bernardus rurſùs diffidens cauſæ fugam inijt. Subſtiterunt tamen Epiſcopi, detrectantes adhuc in abſentes ferre ſententiam.

X. Hoc eodem anno, quo prima Normandorum in Gallias irruptio in Francorum Annalibus recenſetur, facta etiam ponitur [a] tranſlatio S. Viti Martyris ad Corbeiam Saxoniæ: vno enim eodemq; anno contigiſſe reliquias eiuſdem Martyris è Gallijs in Saxoniam eſſe tranſlatas, atque Normandos auſos irrumpere in Francorum ditionem, ipſe Legatus Caroli teſtatus eſt apud VVitichindū, iſtis verbis: *Poſtquam nos deſeruit inſignis Martyr Vitus, & ad noſtram perniciem, veſtramq; perpetuā pacem Saxoniam viſitauit, communicare tecum malit. Neq; enim poſtquā tranſlatū eſt corpus eius à nobis, ciuilia vel externa ceſſauere bella. Eodem quippe anno Dani & Normandi regionem noſtram inuaſerunt.* hæc Legatus, & alij proſecuti res Francorū & Saxonum.

[a] Apud Sur. to. 7. die 15. Iunij.

XI. Hoc igitur anno octingenteſimo trigeſimoſexto Indictione decimaquartâ, Ludouici Imp. anno vigeſimotertio eamdem factam eſſe S. Viti reliquiarum tranſlationem, qui præſens fuit auctor, teſtatū relinquit, procuratamq; tradit per Vuarinum Abbatem nouæ Corbeiæ, petentem ab Hilduino ſancti Dionyſij Abbate, vt aliquem ex ſanctis Martyribus, qui illuc delati eſſent, in Corbeiam celebre monaſterium recens erectum transferendum concederet: quod & obtinuit, annuente id etiam ipſo Ludouico Imperatore, necnon Pariſienſi Epiſcopo; factumq; id tradit decimoquarto Kalendas Aprilis, die Dominico, ſummo honore. Pariſios verò Romà tranſlatum idem Sancti corpus ante tradit, per Folradum Abbatem eiuſdem ſancti Dionyſij ſub Pipino Rege, cùm contigiſſet ipſum Romam proficiſci. tranſuectum verò in Saxoniam per Vuarinum Abbatem, repoſitumque Corbeiæ Idibus Iunij, tradit. Cùm tantū Martyrem Saxones omnes ſuſcipientes in patronū, mira, à Deo per eum conſecuti ſunt beneficia. Quanta verò abundantia benedictionis in miraculorum etiam editione, idem Martyr Vitus in Saxoniam venerit, atq; permanſerit, liber ipſe de eius tranſlatione conſcriptus ſignificat. Quomodo autem poſt annos centum eiuſdem S. Martyris Viti reliquiæ, petente Venceſlao Duce Boemiæ, Pragam tranſlatæ ſunt, in rebus geſtis in eiuſdem Venceſlai prolixior habetur [b] oratio.

[b] Apud Sur. to. 7. die 28. Sept.

XII. VIRESCIT ECCLESIA SAXONVM EX MIRACVLIS S. LIBORII. Sed & nouella Eccleſia Paderbornenſis in Saxonia adhuc lacte indigens, miraculorū gratia mirū in modum illuſtratur ex facta hoc item anno tranſlatione [c] ſacri corporis S. Liborij Epiſcopi Cenomanenſis in ipſam, cui hoc tempore præerat Baduardus ſecundus ipſius Antiſtes, qui ad Aldricum Cenomanenſem Epiſcopū Legatos miſit ad id quod peteret impetrandum. Ido Paderbornenſis presbyter, & Erconredus Cenomanenſis Eccleſiæ Archidiaconus ſcribunt, quæ per eumdē ſanctū Liborium in eo loco & tranſlatione, & poſteà dignatus eſt Dominus operari. Extant in hunc diem libellus de eadē tranſlatione conſcriptus ad Biſonē Epiſcopum Paderbornenſem, qui fuit ordine quartus eius Eccleſiæ præſul. Porrò Ido eiuſdem ſcriptor hiſtoriæ præcipuus in eos, qui ad tantū obeundū negocium miſſi ſunt, omnem ſuæ profectionis hiſtoriā, & ſigna quæ diuinitus in ea oſtenſa perſpexerat conſcripſit, & ab eo qui accepit, ſiue viuâ voce tradita ſimul iungens indicto de eius trāſlatione libello cōtexuit: Hic verò etſi non integrū libellum, ne nimiâ prolixitate moleſtiā ingeramus, ſaltem tibi deſcribemus ipſam legationem, qua calor ille fideliū innoteſcit, quæ breuiter ſic ſe habet.

[c] Apud Sur. to. 4. die 23. Iulij. Crant. hiſt. Sax. lib. 1. c. 28.

XIII. *Anno Dominicæ incarnationis octingenteſimo trigeſimo ſexto Indictione decimaquarta, cùm præfatus Ludouicus tertium & vigeſimum in imperio annum ageret, Legati Paderbornenſis de Saxonia profecti, ad vrbem Cenomanicam, quarta Kalendarum Maiarum, die Veneris; inſinuanteſq; Epiſcopo cauſam pro qua miſſi fuerant, benignè ab eo ſuſcepti, Dei nutu, vt credimus, ſine mora petita impetrauerunt. Sequenti namq; die conuocans omnem clerum, præſente ſuo quoq; Chorepiſcopo, Dauid nomine, tractare cùm eis diligenter cœpit, qualiter Miſſorum de tam longinqua parte venientium religioſis precibus decenter in hoc poſſet annuere, vt Sancti alicuius integros, vt petebant, artus accipere mererentur. Erat ibidem Sanctorum corporū magna copia, inter quæ S. Liborij quondam præſulis eiuſdem vrbis præcipuè glorificatum miraculis habebatur inſigne. Quod cùm Epiſcopus præfatis nuntijs dare diſponeret: renuit primò cœpere plurimi, dicentes ſe illo pignoribus pretioſius nihil habere.*

DE S. LIBORII CORPORIS TRANSLATIONE.

XIV. *Tandem vix omnium impetrato conſenſu, aſſumptis ſecum ſacerdotibus, & cuiuſque gradus clericis, ſacri miniſterij veſtibus ornatis, Miſſos qui ſanctos artus accepturi erant adeſſe præcipiēs, proceſſit ex vrbe ad Eccleſiam, in qua ſacratiſſimum beati Liborij corpus digno cum honore conditum habebatur. Erat autem eadem Eccleſia iuxta ciuitatem poſita, & in honore duodecim Apoſtolorum dedicata, quam primus eiuſdem ſedis præſul nomine Fabianus condidiſſe fertur. Ad hanc itaq; memoratus Epiſcopus; denuntiata prius ieiunio, cum ſacro illo comitatu humiliter ac deuotè, vt actale opus decebat, perrexit, viciſſim pſalmos, litanias, hymnoſq; decantans. In quam cùm ipſe & plures ſecum ſacros artus de mauſoleo leuaturi conueniſſent: mirum dictu, ſenſere cuncti; ineſtimabilis odoris ſuauitate totam domum repentè completam, quidquid in odoramentis omnibus quæ in terris vel naturâ vel*

arteſiunt, clarum cæleſtis cuiuſdam præſentia dedit indicium. Ita enim omnium qui aderant, mentes magis quàm corpora ineffabili iucunditate immutauerat, vt velut in ecſtaſi poſiti, aliarum rerum obliti, tantum ibi manendi delectatione tenerentur. Nec dubium quin ipſe tunc fuerit in medio multorum fidelium in ſuo nomine congregatorum, qui paucis quondam diſcipulis ſua viſionis dulcedinē præbuit vt primus eorum diceret [a]: *Domine bonum eſt nos hic eſſe, &c.* pergit dicere de eleuatione ſacri corporis, & ingentibus in plures diuerſi generis collatis miraculis. quæ ſi velis tu conſulas, hæc enim ad inſtitutū iam ſatis.

a Matt. 17

IESV CHRISTI
Annus 837.

GREGORII PAP. IV. Annus 10. | LVDOVICI 24. THEOPHILI 8. IMPP.

I. COMETAE APPARITIO.

SEQVITVR Redemptoris annus octingenteſimus trigeſimuſſeptimus, Indictione decimaquintā, quo Ludouicus Imper. cœleſtibus admonitus ſignis, tamquam proximè moriturus, multa ſanctè pieq; diſpoſuit. Aſtronomus ipſe qui res geſtas à Ludouico conſcripſit, pariter vt ſe habuerunt quam fideliſſimè ita poſteris tradidit: *Mediante,* inquit, *feſtiuitate Paſchali dirum ſemper ac triſte portentum, ibidem,* Aquiſgrani ſcilicet, *cometa ſidus in ſigno Virginis apparuit, in ea parte eiuſdem ſigni qua penulam eius ſubtus caudam verò ſerpentis ſimiliter, corvumque conſtringunt. Quod cùm non more errantium ſeptem ſiderum, Orientem verſus peteret per viginti quinq; dies (quod mirum eſt dictu) idem ſidus & Leonis & Cancri, necnon Geminorum tranſiens ſigna, in capite Tauri tandem ſub Aurigæ pedes, igneum globū, iubarumq; prolixitatem depoſuit, quas vſquequaq; porrexerat anteà. Quam rem cumprimùm Imperator talium ſtudioſiſſimus conſpexiſſet, conſtitit, & antequam quieti membra committeret, accitum quemdam, itemq; me qui hæc ſcripſi, & qui huius rei ſcientiam habere credebar, percontari ſtuduit, quid ſuper ea mihi videretur.*

II. DE COMETA INVESTIGATIO.

A quo cùm tempus peterem, quo faciem ſideris conſiderarem, ac per hæc rei veritatem inueſtigarem, & cognitam in craſtinum nunciarem: Imperator ratus (quod erat verum) me tempus redimere velle, ne cogerer triſte aliquid reſpondere: Perge, inquit, in mœnia huic domui contigua, & nobis quæ reſpexeris, nuntia: Cùm enim, à me hanc ſtellam nequaquam præterito veſpere viſam vel āte monſtratam, ſed ſcio hoc ſignum cometarum eſſe, de quo iam præteritis diebus locuti ſumus. Quid autē tibi portendere videatur, edicito: Cumq; aliquid dicerem, & aliqua tacuiſſem: Verum eſt, inquit, quod adhuc ſilentio premis: Mutationem enim Regni, mortemq; Principis hoc portento monſtrari dicunt. Cumq; ego teſtimonium Prophetæ in medium protuliſſem, quo dicitur: [b] *A ſignis cœli ne timueritis, quæ pauent Gentes: ille ſolitâ vſus magnanimitate & prudentia: Non alium, inquit, timere debemus præter illum, qui noſtri & huius ſideris creator eſt. Sed eius clementiam non ſatis laudare, & mirari poſſumus, qui noſtram inertiam, cùm ſimus peccatores & impœnitentes, talibus indicijs dignatur admonere. Quia ergo & me & omnes communiter hoc oſtentum tangit: omnes pro poſſe & ſapere ad meliora feſtinemus, ne forte miſericordiam illo prorogante, & noſtra impenitudine impediente, nos illa inueniamus indigni.*

b Ier. 10.

III. LVDOVICVS BENE VSVS OCCASIONE. * oneratā

His dictis & ipſe pauliſper mero indulſit, & omnibus id facere iuſſit, & vnumquemq; ad ſua ſe colligere præcepit, noctemq; illam (vt nobis perlatum eſt) peruigilem duxit, ac Dei laudibus & obſecrationibus * *honoratā luci ſuperuenienti præſentauit. In cuius crepuſculo miniſtros aulicos vocauit, & eleemoſynas quàm largiſſimè pauperibus, ac ſeruis Dei tam monachis, quàm canonicis porrigi iuſſit, Miſſarumq; ſolemnia per quoſcumque potuit, celebrare fecit non tantum ſibi metuens quantum Eccleſiæ ſibi creditæ proſpiciens.* & inferiùs.

CAROLVS CORONATVR REX NEVSTRIÆ.

In his Imperator tota æſtate conſiſtens, indixit generale conuentum autumni tempore, id eſt, Septembri mediante, in Cariſiaco. In quo loco & tempore filius eius Pipinus ab Aquitania ad eum venit, & ipſi conuentui interfuit; vbi Dominus Imperator filium ſuum Carolum armis virilibus, id eſt, enſe cinxit, corona regali caput inſignivit, partemque Regni quam homonymus eius Carolus habuit, id eſt, Neuſtriam attribuit. Itaq; dominus Imperator inter filios quantum poſſibile fuit concordia [illegible] *formato, Pipinum in Aquitaniam; Carolum autem in portionem Regni ipſi attributam dimiſit, & præſentes quidem Neuſtriæ prouinciæ primores Carolo manus dederunt, & fidelitatem ſacramentis obſtrinxerunt, abſentium autem quiſque poſteà idem fecerunt.* hæc de Caroli ad Regnum promotione, atque de rebus Occidentalibus ſatis.

IESV CHRISTI
Annus 838.

GREGORII PAP. IV. Annus 11. | LVDOVICI 25. THEOPH. 9. IMP.

OCTINGENTESIMVS trigeſimuſoctauus qui ſequitur Indictione primā notatur annus, quo Ludouicus Imp. Lotharium filium in gratiam recepit; defunctoq; Pipino filio Aquitaniæ Rege, Carolo filio attribuit prouinciam, partito inter Lotharium atq; Carolum vniuerſo Imperio, tradidit Ludouico Bauariam: Ex qua diuiſione rurſus abortæ diſcordiæ, Ludouico indignante, & pro Pipino puero filio Pipini Regis nōnullis nobilium inſurgentibus, eò quòd à patris Regno viſus eſſet excluſus. Hinc rurſus nōnihil turbatę ſunt Galliæ, præcipuè autem Aquitania factioſorū eſt vehementer agitata tumultibus. I.

Reperitur autem aliàs ſæpius à Ludouico Imperatore diuerſis occaſionibus facta eſſe Regnorū partitio, inter alias illa quam ex veteribus monimentis Pithœus in lucem prodidit factam inter tres filios, Pipinum, Ludouicum & Carolum, in qua inter cætera illud adſcriptum eſt caput, de obligatione defenſionis Romanæ Eccleſiæ maiorum ſuorum exemplo, quod in omnibus alijs ipſo factis diuiſionibus annexū fuiſſe, dubitari non debet, ſecundū promiſſionē Deo factam à maioribus ſuis, cum ab Apoſtolica Sede coronam fuerint Regni conſequuti: eſt huiuſmodi.

Super omnia autem iubemus atq; præcipimus, vt ipſi tres fratres curam & defenſionem Eccleſiæ S. Petri ſimul ſuſcipiant ſicut quondam à proauo noſtro Carolo & auo noſtro Pipino, & beatæ memoriæ genitore noſtro Carolo Imperatore & à nobis poſtea ſuſcepta eſt; vt etiam cum Dei adiutorio ab hoſtibus defenſare nitantur & iuſtitiam ſuam, quantum ad ipſos pertinet, & ratio poſtulauerit, habere faciant. Similiter de cæteris Eccleſijs, quæ ſub illorum fuerint poteſtate, præcipimus vt iuſtitiam ſuam & honorem habeant: & paſtores atq; rectores venerabilium locorum habeant poteſtatem rerum quæ ad ipſa pia loca pertinent, in quocumq; de his tribus fratribus illarum Eccleſiarum poſſeſſiones fuerint. hæc de his quæ pertinent ad primum ad Romanæ Eccleſiæ, ac deinde ad aliarum Eccleſiarum defenſionē, Ludouicus Imperator. de quo quæ parum arridentia ſcripta ſubijcimus. II.

Hoc enim anno Fridericum Traiectenſem Epiſcopum conſummaſſe martyrium, [c] cum tradant: [illegible] quem puto confictam referunt huiuſcemodi: *Hic natione Friſo multum laborauit in Vualachria contra* [illegible], *& in Friſia contra Arianam perfidiam: Ludouicum Imp. voluit condignam agere pœnitentiam, de eo quod Iudith Ducis* [illegible] *ſuæ maieſtatis carnalem conſanguineā contra decreta canonum & Pontificum haberet vxorem ſine licentia ſummi Pontificis, & ſine aliorū præſulum iudicio. Cumq; excommunicationis gladio minaretur Iudith cum precibus & promiſſis fruſtra ſollicitarent. Quare duos ſubornauit, qui ſanctiſſimum Friſonicæ gentis Epiſcopum poſt Miſſæ celebrationē pro veritate occiderunt. quod factū eſt anno octingenteſimo trigeſimo octauo.* hæc ſummatim ex Actis eiuſdem Martyris Friderici, quæ antiquitùs ſcripta aſſeruari dicuntur in eadē Eccleſia Traiectenſi, ex quibus iſta [d] quæ hæc ſunt ſecuta deprompſimus.

III.

Porrò Germaniæ & Galliæ Epiſcopi, comperta cæde immortali beati Friderici, vno animo in Imperatorem & Iudith inſurgentes, dixerunt dignos eos eſſe, qui regno pellerentur & anathemate percuſſi, melioribus cederent, qui populum Dei regere [illegible] *ſcirent, eiuſq; legem & cæremonias ſeruarent. Quod vbi Imperator didicit, multū anxius & perturbatus, verebatur, ne ab ipſo ad filios deficerent, ipſoq; pulſo, illos eligerent. Iurant igitur cum*

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN